

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích, rozhodl samosoudkyně JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., ve věci žalobce Y.M., nar. „X“, st. příslušnost Ukrajina, t.č. bytem R. 1381/8, P. 4 – N., zastoupeného: Mgr. Petr Václavkem, advokátem se sídlem AK Čechovský&Václavek, s.r.o., Opletalova 25, 110 00 Praha 1, proti žalovanému Ředitelství služby cizinecké policie, se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27.11.2013, č.j. CPR-12679-2/ČJ-2013-930310-V238,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného** ze dne 27.11.2013, č.j. CPR-12679-2/ČJ-2013-930310-V238 **se pro nezákonnost zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen uhradit** žalobci náklady řízení ve výši **10200 Kč**, a to k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, advokáta, ve lhůtě **do třiceti dnů** od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení předmětu řízení:

Žalobou doručitou dne 9.12.2013 Městskému soudu v Praze a následně dne 2.1.2014 postoupenou nadepsanému krajskému soudu bylo zahájeno řízení o přezkum zákonnosti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“). Rozhodnutím žalovaného uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Krajského ředitelství policie Pardubického kraje ze dne 30.8.2013, č.j. KRPE-21806-53/ČJ-2013-170022-SV, kterým bylo žalobci podle ustanovení § 119 odst.1 písm. c) bod 2 a podle § 119 odst.1 písm. b) bod 9 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze žalobci jako cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce šesti měsíců, neboť „pobývá“ na území ČR bez víza, ač k tomu „není oprávněn“ nebo bez platného oprávnění k pobytu a „maří“ výkon správního vyhoštění.

Žalobní body:

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného v plném rozsahu, přičemž primárně namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav věci v řízení, když v řízení, v němž je účastníku ukládána povinnost, je správní orgán povinen zjišťovat veškeré skutečnosti jdoucí k tíži i ve prospěch účastníka řízení, jak vyplývá z ustanovení § 3, § 50 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Žalobce dále tvrdí, že nebylo v rozporu s ustanovením § 2 odst. 3, 4 správního řádu dbáno toho, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a aby byly šetřeny oprávněné zájmy dotčených osob, a to především žalobce.

Žalobce má za to, že žalovaný nedostatečně přezkoumal zákonnost a správnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Žalobce tvrdí, že nebyl dán důvod pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b), bod 9 a podle § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Předně žalobce namítá, že rozhodnutí, které měl mařit, nebylo v době vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně platné, pravomocné nebo vykonatelné. Žalobci byl totiž zamezen vstup na území České republiky v době od 28.1.2013 do 13.8.2013. V den vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně 30.8.2013 nemohl žalobce již žádné rozhodnutí mařit. Žalobce má za to, že uvedené pochybení činí rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.

Žalobce přicestoval na území ČR v době, kdy měl v pase tzv. překlenovací štítek s dobou platnosti do 29.3.2013. Žalobce má za to, že překlenovací štítek má povahu osvědčení podle § 155 správního řádu, tedy je nadán presumpcí správnosti a potvrzuje pravdivost v něm uvedeného, není-li dokázán opak. Žalobce se v této otázce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.5.2010, č.j. 4 Ans 1/2009-71. Žalobce tak jednal v důvěře v činnost orgánů veřejné moci, když měl v pase vylepen platný překlenovací štítek. Žalobce je proto toho názoru, že se v době kontroly hlídky Policie ČR nenacházel na území ČR nelegálně, respektive neměl důvod se tak domnívat.

Žalobce zdůraznil, že mu vstup na území členských států Evropské unie umožnili polští celníci, kteří, pokud by řádně plnili svoje povinnosti, nemohli by žalobce na území státu Evropské unie vpustit, neboť by jim muselo být známo, že žalobci bylo příslušným českým správním orgánem vydáno správní vyhoštění. Žalobce má za to, že se v protiprávní situaci ocitl v důsledku pochybení orgánů státní moci. S ohledem na uvedené skutečnosti (překlenovací štítek, tvrzené pochybení polských orgánů) je žalobce přesvědčen, že správní

orgány zvolily zcela nepřiměřené opatření, zejména pokud jde o délku uloženého správního vyhoštění. Žalobce se dovolává zásady proporcionality a právní jistoty. Dodává, že plně spolupracoval se správními orgány, když vypověděl pravdu o svém pobytu na území ČR. Upozorňuje na stigma, které na něm v důsledku uloženého vyhoštění ulpělo. Rovněž namítá nepřiměřenost rozhodnutí ve vztahu ke svému rodinnému a soukromému životu, když se dovolává ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobce je toho názoru, že správní orgán prvního stupně řádně nezhodnotil kritéria uvedená v § 174a zákona o pobytu cizinců, žádným způsobem nezhodnotil dopad vyhoštění na budoucí život žalobce. Žalobce považuje rozhodnutí za formalistické a paušální. Zejména není v rozhodnutí nijak zohledněna doba pobytu žalobce na území ČR. Dle žalobce je v důsledku vyhoštění téměř vyloučené, aby mu byl v budoucnu povolen pobyt na území ČR. Dle soudní praxe nemůže být jediným kritériem pro posouzení intenzity zásahu do rodinného života skutečnost, že rodina žalobce pobývá v domovském státě.

Žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, přičemž uplatnil právo na náhradu nákladů soudního řízení.

Vyjádření žalovaného:

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost, když setrval na svém právním názoru vysloveném v žalobou napadeném rozhodnutí. Dle žalovaného je rozhodné, že správní řízení bylo zahájeno dne 18.3.2013, tedy v době, kdy žalobce mařil výkon správního rozhodnutí Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje ze dne 12.7.2012, č.j. KRPC-31727-62/ČJ-2011-020025, na jehož základě byl žalobce zařazen do evidence nežádoucích osob s dobou od 28.1.2013 do 13.8. 2013. Žalovaný zdůraznil, že žalobce si byl vědom, že probíhá řízení o správním vyhoštění, o výsledku se mohl informovat u svého právního zástupce. Dle žalovaného nemůže mít vpuštění žalobce polskými orgány na území Evropské unie vliv na postup českého správního orgánu. Co se týče tvrzené nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života, uvedl žalovaný, že žalobce pobývá rozhodnou část roku v domovském státě a projevil ochotu vycestovat dobrovolně.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Přípustnost žaloby:

Žaloba byla podána osobou oprávněnou k podání žaloby, a to včas ve lhůtě 30 dnů od doručení napadeného rozhodnutí (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců).

Při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného, přičemž soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 1), 2) s.ř.s.

Rozhodné okolnosti ve věci:

Dle úředního záznamu ze dne 18.3.2013 byl žalobce zajištěn Policií České republiky, neboť s odkazem na záznam v CIS -ENO s platností od 28.1.2013 do 13.8.2013 byl u něj dán důvod domnívat se, že vstoupil na území České republiky neoprávněně nebo zde neoprávněně

pobývá. Ve správním spise je založeno rozhodnutí Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje ze dne 12.6.2012, č.j. KRPC-31727-62/ČJ-2011-020025, které nabylo právní moci dne 28.1.2013 a stalo se vykonatelným dne 12.2.2013. Do protokolu o podání vysvětlení ze dne 18.3.2013 žalobce uvedl, že na území členských států Evropské unie vstoupil na ukrajinsko-polské hranici, když cestoval autobusem, což doložil jízdenkou. Zde byl kontrolován od 1 do 7 hodiny dne 17.3.2013. V pase měl vylepen překlenovací štítek s platností do 29.3.2013, účelem jeho cesty do České republiky bylo prodloužení víza. Oznámení o zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění žalobce podle § 119 odst. 1 písm. b), bod 9 zákona o pobytu cizinců bylo sepsáno dne 18.3.2013. V protokolu o vyjádření účastníka řízení ze dne 18.3.2013 se žalobce odkázal na shora uvedené podání vysvětlení. Ve správním spise je obsaženo kladné závazné stanovisko k možnosti vycestování žalobce podle § 179 odst.1 zákona o pobytu cizinců ze dne 18.3.2013 a následně ze dne 21.8.2013. Žalobce byl dne 18.3.2013 vyrozuměn o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Následně bylo dne 18.3.2013 rozhodnuto správním orgánem prvního stupně o udělení správního vyhoštění žalobci s dobou trvání, po níž nemůže být cizinci umožněn vstup na území členských států Evropské unie v délce 2 roky. Uvedené rozhodnutí bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 3.7.2013 z důvodu procesních vad zrušeno a věc vrácena k novému projednání a rozhodnutí. Ve vyjádření ze dne 14.8.2013 žalobce zdůraznil, že mu bylo uděleno vízum a dále, že nerozumí tomu, jak mohl být hraniční kontrolou propuštěn na území schengenského prostoru. Uvedl, že má na území České republiky silné pracovní a sociální zázemí, má zde kamarády, kolegy a široký okruh zájmů. Vyrozuměním ze dne 21.8.2013 byl žalobce vyzván k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí a zejména k podrobnějšímu vyjádření se ohledně jím tvrzených pracovních a sociálních vazeb na území České republiky. Ve svém vyjádření ze dne 27.8.2013 žalobce navrhl důkaz svým výslechem za účelem objasnění sociálních a rodinných vazeb na území České republiky.

Ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně specifikované výše v odůvodnění tohoto rozsudku je výslovně uvedeno, že „...*maří výkon správního vyhoštění.*“ Správní orgán prvního stupně zhodnotil míru zavinění žalobce v délce stanovené doby, po níž nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Při vyhodnocení míry zavinění vzal v potaz jednak krátkou dobu nelegálního pobytu v rozsahu jednoho dne, jednak tvrzení žalobce o tom, že jej právní zástupce neinformoval o pravomocném ukončení řízení o správním vyhoštění. Ohledně kontroly polskými orgány pak uvedl, že: „*Správnímu orgánu není přístupno posuzovat hraniční kontrolu policistů Polské republiky, tedy za jakých okolností jste byl kontrolován a puštěn z Ukrajiny do schengenského prostoru. K tomuto správní orgán disponuje pouze Vaším vyjádřením.*“ Dle názoru krajského soudu na rozdíl od níže citovaného závěru žalovaného, z uvedeného nevyplývá, že správní orgán prvního stupně zohlednil při vydání správního vyhoštění a při stanovení délky doby, po níž nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, tu skutečnost, kterou následně žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí nijak nezpochybňuje, naopak má ji za prokázanou z obsahu správního spisu, že se žalobce dopustil protiprávního jednání nikoliv pouze v důsledku své vlastní nedbalosti, nýbrž rovněž v důsledku údajného chybného výsledku kontroly provedené správním orgánem Polské republiky.

Správní orgán prvního stupně zdůraznil, že z vyjádření žalobce ze dne 14.8.2013 vyplývá, že se nebrání vycestování z území České republiky, přičemž se podrobněji nevyjádřil ke skutečnostem uvedeným ve vyjádření ze dne 12.8.2014, a to konkrétně k tvrzení, že má na území České republiky silné pracovní a sociální vazby, kamarády a široký

okruh zájmů. Správní orgán prvního stupně také uvedl (str. 6 rozhodnutí): „Z tohoto důvodu jste byl již vyrozuměn, že správní orgán dokazování ukončil a zamítá Váš návrh provedení důkazu Vaším výsledkem.“ Avšak ve správním spise žádné vyrozumění o zamítnutí důkazního návrhu není. Z větné konstrukce přitom nelze dovodit jinak, než že obsahem vyrozumění mělo být zamítnutí důkazu. Tato okolnost však nebyla uplatněna ani jako odvolací ani jako žalobní námitka a krajský soud neshledal, že by k ní měl přihlížet z úřední povinnosti.

V odvolání ze dne 13.9.2013 uplatnil žalobce jednak jím tvrzené formální vady výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jednak nepřiměřenost uloženého opatření s ohledem na skutkové a právní okolnosti vstupu žalobce do schengenského prostoru. Ani z postoupení odvolání ze dne 19.9.2013, které vyhotovil správní orgán prvního stupně, nevyplývá, že by správní orgán prvního stupně vzal při stanovení délky doby, po níž je cizinci zakázán vstup na území členských států Evropské unie, okolnosti vstupu žalobce na území Polské republiky (vyslovuje se k délce oprávněného pobytu a k době neoprávněného pobytu na území České republiky - str. 5 postoupení). Naopak prezentuje jednoznačně odmítavý postoj (str. 7 postoupení): „K argumentaci, že účastník řízení vstoupil na území České republiky s domněnkou legálního pobytu, správní orgán uvádí, že tato odpovědnost plně dopadá na vrub zmocněného zástupce odvolatele, který zřejmě nedostatečně hájil zájmy zmocnitele a tím plně i na účastníka řízení, byť o vykonatelnosti rozhodnutí o správní vyhoštění zmocněnec zmocnitele neinformoval.“

Žalovaný jako odvolací správní orgán ve svém rozhodnutí (str. 4 rozhodnutí) uvedl: „...ani skutečnost, že byl polskými orgány, poté co byl několik hodin kontrolován, posléze vpuštěn do schengenského prostoru neopravňoval správní orgán I. stupně postupovat jiným způsobem, než učinil.“ Dále k této otázce žalovaný uvedl (str. 5 rozhodnutí), že: „Odvolací orgán se dále, byť je z postoupeného spisového materiálu zřejmé, že polské orgány účastníku řízení umožnily vstup do schengenského prostoru, čímž pochybily, ztotožnil s názorem správního v tom směru, že tato skutečnost byla zohledněna v rámci stanovení doby, po kterou nelze účastníku řízení umožnit vstup na území členských států Evropské unie, přesto ve svém důsledku nevede k nevydání rozhodnutí o správním vyhoštění.“ Podle § 2 odst. 4 správního řádu jsou správní orgány povinny dbát, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu. Žalovaný k tomu uvedl (str. 5 rozhodnutí), že: „Je v obecném zájmu, aby platné právní předpisy České republiky byly dodržovány a aby se na jejím území zdržovali pouze cizinci, kteří tyto normy dodržují.“

Posouzení důvodnosti žaloby:

Ohledně žalobní námitky o nesplnění podmínek § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců krajský soud uvádí, že z citované právní úpravy nevyplývá požadavek vázanosti maření výkonu úředního rozhodnutí k datu vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Dovozuje-li žalobce tento zastávaný výklad z dikce ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců: „Porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí,“ pak se spoléhá toliko na jazykový výklad, a to ještě nepřijatelně zužující, jehož izolované použití odklání adresáta právní normy od zjištění jejího skutečného obsahu. Nelze nepřipomenout nálezy Ústavního soudu opakovaně zdůrazňující, že jazykový výklad je pouhým prvotním přiblížením k obsahu textu zákona /viz např. nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. US 33/97: „Jazykový výklad představuje pouze prvotní přiblížení se k aplikované právní normě. Je pouze východiskem pro

objasnění a ujasnění si jejího smyslu a účelu (k čemuž slouží i řada dalších postupů, jako logický a systematický výklad, výklad e ratione legis atd.). Mechanická aplikace abstrahující, resp. neuvědomující si, a to buď úmyslně, nebo v důsledku nevzdělanosti, smysl a účel právní normy, činí z práva nástroj odcizení a absurdity. “/ Je podstatné, že se cizinec maření výkonu úředního rozhodnutí dopustí a následně je z tohoto důvodu zahájeno správní řízení. Co se týče vydání rozhodnutí správního orgánu, to je ovládáno lhůtami k vydání rozhodnutí, které jsou obsaženy v obecném procesním předpise, jímž je správní řád. Nicméně **při formulaci výroku správního rozhodnutí je z hlediska dodržení zákonnosti zcela žádoucí, aby byl skutek řádně specifikován, zde jednoznačně časovým vymezením skutku. Tak tomu v daném případě nebylo.**

Krajský soud na rozdíl od žalovaného ohledně stěžejní žalobní námitky významného podílu vpuštění žalobce do schengenského prostoru polským orgánem veřejné moci nevyhodnotil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jako rozhodnutí, které je odůvodněno rovněž zohledněním uvedené okolnosti. Právě naopak, jak vyplývá ze shora citovaných pasáží odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a podpůrně a zcela jednoznačně rovněž z citovaných pasáží listiny o postoupení odvolání. **Vychází-li žalovaný, a toto výslovně v žalobou napadeném rozhodnutí uvádí, z toho, že okolnost vstupu žalobce do schengenského prostoru byla správní orgánem prvního stupně zohledněna, pak je jeho rozhodnutí v příkrém rozporu s odůvodněním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.** Žalovaný tak vycházel z jiného domnělého odůvodnění výroku rozhodnutí, než které bylo obsaženo v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Je přitom nutné zdůraznit, že dle krajského soudu tato okolnost měla být vzata v potaz při úvaze o přiměřenosti zvoleného řešení ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu, což však zjevně učiněno nebylo. **Žalovaný přitom ani nedoplnil odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí o své vlastní úvahu, nýbrž výslovně uvedl, že se: „ztotožnil,“ avšak ve skutečnosti se nebylo s čím ztotožnit.** V této části tak nelze odvolací přezkum považovat za řádný. Naopak jde o takovou zjevnou vadu odvolacího rozhodnutí, která ve svém důsledku způsobuje jeho nezákonnost.

Podle § 2 odst. 4 správního řádu správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Krajský soud je přitom s ohledem na individuální okolnosti případu jednoznačně toho názoru, že pro zachování přiměřenosti opatření ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu je nezbytné řádně zohlednění jak vstupu žalobce na území schengenského prostoru po provedené kontrole polskými orgány veřejné moci, neboť tuto okolnost žalovaný nijak nesporel, tak délka jeho neoprávněného pobytu na území České republiky v rozsahu jednoho dne. Je zjevné, že správní orgán prvního stupně považoval správní vyhoštění za přiměřené, aniž by kumulativně obě uvedené okolnosti zohlednil. Vzhledem k uvedeným individuálním okolnostem daného případu, a to zejména s důrazem na to, že pokud by nedošlo k vpuštění žalobce na území schengenského prostoru (krajský soud nehodlá vytvářet spekulace o tom, zda příčinou byla chyba v příslušné evidenci způsobená českými orgány, či nikoliv), pak by se žalobce nedopustil protiprávního jednání. Krajský soud zdůvodňuje svůj právní závěr odkazem na gradaci příčinné souvislosti protiprávního stavu.

S ohledem na zjištěné nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí nezbylo krajskému soudu než napadené rozhodnutí žalovaného zrušit a vrátit k dalšímu řízení podle § 78 odst. 1 s.ř.s.

Následující právní názor je závazný pro další postup žalovaného (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Žalovaný zruší rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jako nezákonné pro rozpor s § 2 odst. 4 správního řádu a řízení zataví podle § 90 odst. 1 správního řádu. Není udržitelné ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu, aby bylo žalobci kladeno za vinu nedodržování právních předpisů, podílel-li se na nich značnou měrou výkon veřejné moci. Krajský soud, vědom si toho, že správní vyhoštění není sankcí trestněprávní povahy, nýbrž správním opatřením policejního rázu, odkazuje na přiměřené použití nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 544/06 a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2013, čj. 5 AOs 3/2012-36: „*Dysfunkce ve fungování orgánů veřejné moci může s ohledem na individuální okolnosti případu představovat exkulpační či liberační důvod v oblasti správněprávní odpovědnosti, pokud se takové selhání podstatnou měrou podílelo na vzniku formálně protiprávního jednání jednotlivce nebo protiprávního stavu (čl. 1 odst. 1 Ústavy).*“

Náklady řízení:

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce byl ve věci plně úspěšný. Krajský soud přiznal žalobci náklady soudního řízení za mimosmluvní odměnu a hotové výdaje právního zástupce žalobce /ve výši 3100,-Kč za jeden úkon právní služby podle § 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d), g) vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů za poskytování právních služeb („advokátní tarif“)/, a to za

- tři úkony právní služby: převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, účast na jednání soudu;

- tři náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300,- Kč (§ 13 odst. 1, 3 advokátního tarifu); tj. soud přiznal žalobci náklady řízení zvýšené o 21 % DPH (§ 57 odst. 2 s.ř.s.) v celkové výši 10200 Kč.

Žalovaný je povinen zaplatit náhradu nákladů řízení žalobci k rukám jeho právního zástupce v celkové výši 10200 Kč, a to ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, když krajský soud stanovenou lhůtu považuje za přiměřenou reálným možnostem žalovaného k provedení uložené úhrady. Platební místo se opírá o ust. § 149 odst. 1 zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o.s.ř.“) za použití § 64 s.ř.s. Lhůta k peněžitému plnění byla stanovena podle § 160 odst. 1 o.s.ř. za použití § 64 s.ř.s. Co se týče úhrady soudního poplatku, žalobce je jako cizinec osvobozen od soudního poplatku v řízení ve věci rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 11 odst. 2 písm. i) zák. č. 541/1999 Sb., o soudních poplatcích a žalovaný je osvobozen od soudního poplatku podle § 11 odst. 2 písm. a) zák. č. 541/1999 Sb., o soudních poplatcích.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve třech vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího

správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 12. února 2014

JUDr. Petra Venclová, Ph.D. v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová